

Any: 1985

Als alumnes de 8è A de l'Escola Bosc Forestier
(Curs 1985-1986)

Barcelona, 31 de desembre de 1985

Escola Bosc Forestier
Classe 8è A
Barcelona

Hola nois, hola noies!

Com que no puc venir a la vostra escola, em demaneu que us digui el “per què?”, del meu llibre Mecanoscrit del segon origen, i bé us he de complaure. No tan sols sembla que us ha agradat i que l’heu discutit força entre vosaltres i amb la vostra professora, sinó que és ben maca la carta que m’heu enviat, amb aquest reguitzell de firmes que no deixen cap dubte sobre l’interès amb què l’heu llegit.

Em fa l’efecte que us sembla, com a molts d’altres ha semblat, que la “història” acaba malament, però de fet jo diria que, si ens fixem en les circumstàncies, el final és prou optimista. L’Alba s’ha sortit amb la seva: al cap de milers d’anys, la humanitat s’ha refet. Així ens ho diu l’epíleg de l’obra, quan se’ns conta com la gent d’aquell futur discuteixen la procedència dels quaderns.

Això es relaciona amb aquell “per què?” de la vostra pregunta. O sia: per què vaig escriure el Mecanoscrit. Em preocupava celebrar, per així dir-ho, la capacitat humana de refer-se fins i tot en una situació tan terrible, potser la més terrible de totes: **la destrucció quasi total. Volia fer veure el coratge amb què som capaços de reaccionar quan tot sembla perdut.**

Ho vaig personalitzar en dos adolescents perquè, en principi, la gent jove disposen d’un espai de temps més llarg i també perquè en aquesta edat ens acompanya un impuls d’aventura que amb els anys es va perdent, confesso que l’Alba és potser una noia una mica excepcional: procedeix d’una família que no és ben bé com totes i ha rebut, doncs, una formació menys convencional.

Observeu com es manifesta en les seves converses amb el Dídac. Tot allò que pensa de la religió, de l’amor, del sexe, o la seva actitud davant el racisme que tanta gent practiquen encara, ens mostren una persona que s’ha emancipat d’una sèrie de “valors” molts cops irracionals i sempre destructius en la mesura que perjudiquen el lliure desenvolupament de la personalitat. És una noia lliure, i les circumstàncies li permeten, ara, de capvenir-se sense prejudicis i de fer d’en Dídac, més jove que ella, un xicot que al seu torn tindrà iniciatives alliberadores. Recordeu, per exemple, que quan es tracta dels cognoms que portarà el fill, en Mar, opina que el de la mare ha de precedir el del pare, o sigui que, amb tota naturalitat, abandona les concepcions masculistes habituals.

Ja veieu, doncs, que no es tractava per a mi d’escriure precisament una novel·la d’aventures, sinó **d’aprofitar una aventura per a “predicar” un possible altre model de societat humana en el qual, si l’“ensenyança” de l’Alba prosperava, homes i dones serien més justos.** No cal pas que us n’admireu. **En cada escriptor, en cada novel·lista, hi ha un home preocupat pel món en el**

fundació pedrolo

qual viu, i no té res d'estrany que sovint hi estigui disconforme, perquè la veritat, amiguets i amiguetes, és que el nostre món no funciona, i ben bonic seria que, sense necessitat de catàstrofes, una generació, qui sap si la vostra, es decidís a fer-lo habitable de debò. I forma part d'aquest fer-lo habitable no pas únicament no espoliar la naturalesa d'una manera estúpida i suïcida, sinó també superar aquestes relacions d'odi, d'hostilitat, de competència ferotge que avui observem entre molts pobles i entre moltes persones.

I prou. He engegat un “discurs”, però penso que a vosaltres pertoca d'acabar-lo, no pas avui, certament, demà. Però demà sempre comença ara.

Manuel de Pedrolo